

**V. MAHANĚNKO**

---

**ŠAMANOVA POMSTA**  
**HODINA BOLESTI**

**CESTA ŠAMANA**

---

**KNIHA 6.**

*FANTOM Print*  
*2019*

Originally published in English under the title Shaman's Revenge and The  
Hour of Pain by Magic Dome Books, 2017

Copyright © V. Mahanenko 2017

Cover Art © V. Manyukhin 2017

English Translation © Natalia Nikitin 2017

Czech Translation © Martin Kapalka

ISBN 978-80-7594-032-2

**[www.fantomprint.cz](http://www.fantomprint.cz)**

**[www.facebook.com/fantomprint](https://www.facebook.com/fantomprint)**

**[www.instagram.com/fantom.print](https://www.instagram.com/fantom.print)**

**#fantomprint**

**@fantom.print**

# 1. KAPITOLA

## PROCITNUTÍ

„Vylez!“ rozkázal mužský hlas tak chraplavě, jako by jeho vlastník delší dobu bojoval s nachlazením a léčil si ho zmrzlinou. „Nebo tam chceš ležet napořád?“

Nedokázal jsem vyvinout dostatek sil pro opuštění kapsle, ačkoli se její kryt odsunul už před delší dobou. Před očima mi bzučely zářivky, které jsou standardním vybavením jakékoli kanceláře či v tomto případě zařízení pro bývalé vězně propouštěné z vězeňských kapslí. Dál jsem hleděl do prázdna. V hlavě jsem měl hrozný zmatek, a proto jsem se jako záchranného kruhu držel jediné informace. Jsem volný! Já, Daniel Mahan, který musel snášet zlobu celého města, jsem opět nabyl svobody! Dokázal jsem osm let uvěznění vyměnit za pouhých jedenáct měsíců hraní.

Přesto mě ta myšlenka nenaplňovala štěstím.

V hlavě se mi neustále objevovala a mizela věta, kterou mi Anastaria vmetla do tváře: „Teď už jsi zbytečný.“ Snažil jsem se vyčistit si hlavu, ale posledních třicet minut mého pobytu v Barlioně se mi do myšlenek vracelo jako hozený bumerang.

„Hej, ty tam! Žiješ?“ V hlase jsem rozpoznal náznak obav a zničehonic se nade mnou objevil vousatý obličej. Právě oko měl zakryté páskou, stejně jako část jizvy podobné blesku, která se táhla od čela až ke spodní čelisti. „Vypadáš v pořádku. Proč nevstáváš? Ostatní vězňové z kapslí vystřelili jako náboj z pistole a začali líbat zem. Ale ty tu furt ležíš. Stalo se ti něco?“

„Analýza pacientových funkcí kompletní,“ ozval se o několik sekund později robotický hlas. „Pacientův organismus funguje normálně a nebyly odhaleny žádné problémy. Fyzický stav je na 88 %.“

„Koukej, nemám čas se zabývat tvýma problémama, ať jde o co-

koli. Čeká mě dnes další desítka propuštění. Takže sebou hni a vylez ven. Propustili tě předčasně, takže si pro tebe někdo asi za půl hodiny přijde. Do té doby musíš počkat na recepci... Hej! Slyšíš mě vůbec? Kvákní něco!“

„Slyším, slyším,“ zamumlal jsem a snažil se aspoň na chvíli zapomenout na myšlenky honící se mi v hlavě. Nechtěl jsem si vybit vztek na tomhle chlápku, který už tak musel mít život dost na houby. Proto jsem jen počkal, až se přepážka odsune bokem, a vstal jsem. Zhluboka jsem si povzdychl. Hlava se mi začala okamžitě točit a před očima se mi roztančila světýlka. Přesto jsem se přinutil zůstat sedět. Nechtěl jsem být nadále slabý. Je čas zesílit.

„Když půjdeš rovně a zahneš doleva, dojdeš do sprch,“ promluvil muž a odstoupil od kapsle. „Budou tam na tebe čekat i šaty. No, nejsem tvoje chuva. Určitě sám brzo zjistíš co a jak. A mimochodem – gratuluju! Propuštění před uplynutím trestu je podobné jako získat level. Možná i dva, řekl bych...“

S těmi slovy se technik otočil a vydal se za jinými úkoly. Já jsem pomalu sestoupil z kapsle na podlahu a udělal jeden krok směrem ke dveřím, na které před chvílí technik ukázal. Bohužel jsem na druhý krok neměl dost sil...

Neumím vysvětlit, co se stalo, ale jakmile jsem se odhodlal k druhému kroku, nohy přestaly přijímat příkazy, celým tělem mi projela šílená bolest, zkroutily se mi svaly a v hlavě mi najednou vybuchla stovka rachejtlí. Navíc mě napadly podivné, ale zajímavé myšlenky. Získán úspěch: opustil jste vězeňskou kapsli. Odměna: dva levely! Skvělé, ale kde je ten hřejivý pocit, který jsem dřív cítil?

V průběhu jedenácti měsíců strávených ve hře jsem si navykl na zažívání příjemného pocitu, který mě odměňoval za dosažení nej-různějších milníků. Postupem času jsem ho přestal vnímat. Jen ve výjimečných případech, jako například při zisku několika úrovní klenotnické profese, jsem padal na kolena ve sladkém opojení a podvědomě se připravoval na výtvar dalšího mistrovského díla. Dávka příjemného pocitu znamená pro vězně strašně moc.

Ted' jsem však s mdlým zasténáním dopadl na podlahu. Tělo jsem prakticky necítil. Touha po příjemném pocitu zastřela vše okolo.

„Je ti mdlo?“ prorazil mlhu posměšný technikův hlas. „To je normální. Chvilí počkej. Za pár minut se budeš cítit líp. Stává se to všem...“

Svaly se mi znovu bolestivě stáhly, a proto jsem zaúpěl a stočil se do klubička. Touha po „dávce“ byla nesnesitelná. Zčistajasna jsem si velice zřetelně uvědomil, že příčinou mého zmaru je starý technik! To on mě pustil z kapsle! To on mi nechtěl dovolit užít si dávku štěstí! To on...

„No tohle! Musíš to mít v sobě zažrané dost hluboko,“ pronesl překvapený hlas, když jsem zavrčel a začal se plazit technickým směrem, abych mu ukousl nohu. „Dobrá. Dám ti ještě jednu poslední dávku. Však tě to nezabije. Užijte si ji, dokud můžeš.“

Ramenem mi projela ostrá bolest, kterou následovala teplá a překvapivě příjemná vlna krásného pocitu prostupující celým tělem. Svaly se uvolnily, kosti přestaly tančit a vědomí opět vnímalo své okolí. Převalil jsem se na záda a ani v nejmenším mi nevadila skutečnost, že ležím na tvrdé podlaze nahý. Pohled jsem upřel na bílý strop, kde svítily již zmíněné zářivky a okolo nich se procházeli jednorožci sbírající kytice květů. Je to divné, ale nepamatuju si, že by Ishni měla paže. Jednorožci vlastně připomínali spíš kentaury, kterým z čela vyrůstal roh.

„Myslel jsem, že jsi ve hře strávil jen rok. Jak je možné, že tě do sebe tak vtáhla?“ Technikův jednooký obličej zakryl výhled na jednoho z kentaurů, který se právě posadil a začal švitořit.

„Vnímání reality na 35 %. Pacient se nachází v černé úrovni závislosti. Doporučená doba rehabilitace: dva měsíce a patnáct dní,“ shrnula lékařská umělá inteligence můj stav, zatímco já jsem fantazíroval o tom, jak na ni vyvolávám elementála...

„Černá úroveň?“ Technikovo jedno oko se ještě víc vykulilo a z mého pohledu se z něj stal hrůzný kyklop. Zkuste si po takovém zážitku věřit NPC! Vždyť mi tvrdili, že všechny kyklopy zabili! A teď tu jeden stojí přímo přede mnou. „Víš, že mě docela zajímá, co se ti přihodilo?“

Kyklop odstoupil a já jsem znovu spatřil veselého kentaura. Babil se sbíráním květů a prozpěvováním. Najednou však vzhlédl, stáhl ohon mezi nohy a padl na zem. Po obloze letěl pán tvorstva – černý drak.

Drak mě fascinoval svou silou a krásou a jeho ladný let vzduchem korigovaný obrovskými křídly působil okouzlujícím dojmem. Byl to skutečný vládce tohoto světa. Nikdo a nic ho nemohlo svrhnout z pomyslného trůnu. Dokonce ani sirény.

Sirény...

Anastaria...

Barliona...

Jsem Daniel Mahan, bývalý vězeň.

Drak naposled zamával křídly a zmizel. Strop se vrátil zpět k sněhobílé barvě.

„Vnímání reality na 85 %. Pacient se nachází ve žluté úrovni vnímání reality. Doporučená doba rehabilitace: patnáct dní,“ zareagovala na změnu stavu umělá inteligence.

„Ehm,“ odkašlal si technik. „Co se to děje? Nejdřív černá a po chvíli žlutá. Poslyš, asi za deset minut se dostaví doktor. Ať si s tebou poradí. Dej si sprchu a bude tam na tebe čekat tvoje oblečení. Já mám svých problémů dost.“

Rychle jsem se posadil a neucítil jsem žádné potíže. Slabost, nevolnost i touha po další „dávce“ zmizely. Celé mé vědomí pohltil jeden jediný pocit. Nenávist. Netušil jsem, že tuhle hroznou emoci dokážu vůbec cítit, ale právě teď mi připomínala obrovský píst, který pohání vpřed můj o štěstí připravený organismus. Nenávist prostupující celým mým tělem byla tak nesmírná, že jsem přesně věděl, co bych udělal, kdyby se přede mnou teď objevila Stacey. Nerozpakoval bych se a... Ale ne, neměl jsem zájem vrátit se do dolu. Musím jednat daleko promyšleněji. Musím... musím se pomstít. Nejdřív si musím rozmyslet, jakým způsobem se pomstím. Po ukončení rehabilitace se budu zabývat především tímhle tématem.

„Vnímání reality na 100 %. Pacient se nachází v zelené úrovni vnímání reality. Doporučená doba rehabilitace: pět dnů.“

„To není možné!“ vyhrkla doktorka, když si přečetla lékařský výpis. Tablet s daty opatrně držela ve svých tenkých prstech s dlouhými nehty ozdobenými celkem složitými ornamenty. Doktorka ke mně několikrát od tabletu překvapeně vzhledla, jako bych byl duch. Bílý plášť nedokázal ukrýt její ladné křivky, které naznačovaly, že často vstupuje do kapsle pro virtuální realitu nebo chodí do

fitka. Peníze bych vsadil na první možnost, protože fitcentra již nejsou moc v kurzu. „Danieli, jak se cítíte?“

„Pokud jde o mě, diagnóza umělé inteligence vypadá v pořádku,“ pokrčil jsem rameny, jelikož jsem se nechtěl pouštět do zbytečného polemizování. Neměl jsem zájem vysvětlovat důvody, proč se mi podařilo vrátit se do reality. Bylo to jen a pouze mezi mnou a klanem Fénix. Nikdo jiný se do toho šťourat nemusí. Když jsem se sprchoval a oblékal, skálopevně jsem se rozhodl, že se prostě chci pomstít. Nezáleželo mi na tom, kdy k pomstě dojde. To už vyplyne z okolností. Jasně jsem si řekl, že jednoduše nemůžu nepotrestat činy Fénixu a svých takzvaných kamarádů. Jinak bych se už sám sobě ani nemohl podívat do očí.

„Tady se píše...“ Doktorka se zakoktala a znovu na mě vzhledla modrýma očima. „Ale to je nemožné! Za dvanáct let praxe se mi ani jednou nestalo, že by se některý z vězňů dokázal posunout z černé úrovně závislosti sám!“

„Všechno je jednou poprvé,“ poznamenal jsem a změnil téma: „Doktorko, můžete mi říct, jestli mi dorostou vlasy? Nelíbí se mi představa, že budu do konce života plešatý.“

„Říkejte mi Lucie,“ povzddechla si žena, protože pravděpodobně dospěla k názoru, že ze mě v tuto chvíli nedostane další informace. „Vlasy vám dorostou, nemusíte se bát. Kapsle obsahují speciální složky, které blokují jejich růst. Danieli, než se vydáme do rehabilitačního centra, ráda bych provedla jeden malý test. Potřebuji však vaše svolení. Mohu vám za vašeho plného vědomí přechystat mozkové signály, nebo jste proti?“

„Ale klidně čtete. Nemám co skrývat,“ odpověděl jsem vlídně. Na začátku naší konverzace jsem si nevědomky spojil Lucii se Stacey a neustále hledal jakákoli vodítka. Nyní mi připadalo, že se s doktorkou již delší dobu známe, a proto jsem ji nechtěl zklamat odmítnutím. Kromě toho je přece doktorka a kdo říká doktorovi ne? Jen velmi nemocní lidé...

Vysvětlili mi, že vzdálenost dvou set kilometrů, která odděluje věznici a rehabilitační centrum, urazíme přibližně za hodinu. Podle doktorky existuje sedm barevně odlišených úrovní závislosti na hře a pocitech vyvolaných levelováním. Nejtěžší závislost je černá a nejlhčí zelená. Navíc čím těžší je závislost, tím dál se příslušné

rehabilitační centrum od věznice nachází. Doktorka se mě snažila přimět ke konverzaci o smyslu života a mém budoucím místě v reálném světě, ale já jsem jen mlčky hleděl na ubíhající stromy a postupně spřádal plány k pomstě.

Nejdřív ze všeho musím získat zpět svého šamana. Budou mi ho muset přesunout z vězeňských serverů na veřejné, ale prostě s ním chci znovu hrát. Neměl jsem nejmenší zájem na tom začínat opět od nuly. Vždyť mám k dispozici pořádné monstrum!

Za druhé se okamžitě vydám do Anhursu a budu požadovat audienci u císaře nebo Nejvyšší kněžky. Ani nevím, kdo z nich je odpovědný za svatby. Požádám o rozvod s Anastarií a navrácení mého osobního vlastnictví. Tedy toho, co mi Anastaria ukradla z batohu. Musím se ohledně tohoto bodu nejdřív poradit s barlionským právníkem. Jsou předměty ukradené z batohu považovány za kořist? Pokud ne, poženu Anastarii k soudu. Pokud ano... No, nad tím se raději nechci zamýšlet. Jen velice nerad bych se rozloučil s šachovnicí.

Za třetí se musím vypořádat se svým klanem. Už mi k ničemu není, jelikož nebudu mít čas na jeho spravování. Nechci si přidělovat těžkosti s odpovědností za herní organizaci, i kdyby v ní mělo být jen deset lidí. Až se vrátím do hry, se všemi zbývajícími hráči se rozloučím a oficiálně klan zruším... Anebo ne, nechám si ho jen pro sebe. Nerad bych přišel o mazlíčka.

Za čtvrté. Altameda a obří delfinoliheň patří mezi můj nejvzácnější majetek. Obojí velmi zatíží můj rozpočet a táhlo by mě to ke dnu. Jelikož Leite, který se staral o finance mého klanu, již není mým přítelem, musel bych se otázce peněz věnovat sám. Celkem vzato mi zbývá jediná možnost. Prodat Altamedu jinému klanu, k čemuž bych se uchýlil jen velmi nerad. Jinou cestu však bohužel nevidím.

Kolik peněz mi vlastně zbylo? Když jsem potvrzoval odchod ze hry, před očima mi problesklo číslo 140 milionů. Před osmnácti měsíci by se mi o takové sumě ani nezdálo, ale teď... Sto milionů jsem utratil za své propuštění. Někaké další peníze odejdou na výplaty zbytku hráčů, dokud je nevykopnu. V každém případě by mi mělo zbýt asi třicet milionů. Ruku do ohně za to nedám. Třicet milionů... Možná bych si je měl vybrat, koupit si luxusní dům a po-



kojně žít, aniž bych si na Barlionu znovu vzpomněl. Mohl jsem studovat a pak si najít dobrou práci. Jaký by asi byl život bez Anastarií, Ehkillerů a Fénixu? Co je vlastně špatného na tom poslat je všechny do háje?

No například fakt, že by mi to hrabivý křeček a chamtivá žába až do smrti neodpustili. Jednoho z této dvojice ještě zvládnu ukolčívovat, ale pokud by se na mě vrhli oba najednou, budu naprosto bezmocný. Chci zpět vše, co mi patří, a chci potrestat ty, kteří mi všechno sebrali. Během toho by vůbec nebylo špatné donutit klan Fénix zavřít krám. Tato myšlenka však přinesla další dvě otázky.

První z nich zní: Jak vlastně můžu zničit klan ve hře?

A druhá: Jak můžu sám sebe ochránit před Anastarií a Hellfirem v reálném světě? Nějak jsem si nedokázal představit, že by mou snahu uskodit jejich klanu přivítali, a pokud by se se mnou nedomluvili ve hře (a něco takového bude neskutečně složité), budou si mě možná chtít vyhledat v reálu.

Měl bych snad sepsat stížnost u policie? To by mě zajímalo, co bych do ní napsal. Třeba: Chystám se zabít přední hráče Malabaru, a proto se bojím o svůj reálný život? Pravděpodobně by mě nechali odvézt do blázince, abych s větrnými mlýny bojoval raději tam. Tato možnost nebyla reálná. Musím vše co nejpečlivěji promyslet. Proto bych se měl vrátit k první otázce. Jak co nejlépe uskodit hernímu klanu?

Všechny zabít? Hmm... To je skutečně krutý trest, když si vezmu rozdíl mezi našimi levely. Najmu si žoldnéře, kterým dám za úkol je dokola zabíjet? Větší hovadinu bych vymyslet vážně nemohl. Tato možnost sama o sobě nemá budoucnost, ale mohla by se stát součástí nějakého většího plánu, bude-li třeba.

Jediným opravdu citlivým místem každého klanu jsou finance. Musel jsem něco provést s penězi Fénixu. Nějakým způsobem je obrát a pak... Ale jak je vlastně obru? Zlato je pokládáno za nezcižitelný majetek, a proto je hacknutí účtů Fénixu rychlou zkratkou zpátky do dolu. Na krádež jejich legendárních předmětů potřebuji další hráče. Jediný způsob, jak můžu jejich klanu ublížit, ukazuje na úplné zničení. Hrady jim přece obléhat nemůžu...

„Co se stalo, Danieli?“ zeptala se s obavami v hlase doktorka, když jsem vyskočil na místě a málem se praštil o strop vozu. Vy-

táhla analyzátor a přiblížila mi ho k očím. Ten však znovu potvrdil, že je mé vnímání reality na 100 % a úroveň závislosti je v zelené barvě.

„Nic, jen mě něco napadlo,“ ujistil jsem ji a otočil se zpět k oknu. Nemusím jejich hrady obléhat. Mám přece Altamedu!

Bylo mi známo, že jediná loď stojící deset milionů zlatých je celým Anastariiným majetkem. Když vezmu v potaz, jak jednoduše se s tak vysokou sumou rozloučila, bylo by hloupé aktivovat delfinoliheň a platit za ni. Výsledek by zdaleka nedosahoval množství vložených investic. Navíc bych musel čekat hrozně dlouhou dobu, než hráči na jižní části kontinentu dosáhnou pozitivní reputace u pirátů a nakoupí si vlastní lodě, a navíc neexistuje záruka, že členové Fénixu vyrazí na moře. Proto je odplata mířená z moře nerealistická. Ale mám eso v rukávu – Altamedu!

Díky speciální vlastnosti mého hradu jej mohou každé tři měsíce zdarma přesunout na nové místo. Dřívější přesun mě bude stát přibližně deset milionů zlatých. Pokud bych poskládal dohromady větší množství hráčů, kteří by se postarali o obranu fénixáckého hradu a následně do jejich trosek vyslal hledače pokladů, stejně jako jsme to svého času udělali s Glarnisem... Je mi známo, že Fénix vlastní sedm hradů. Nejsilnější hrad je na 29. úrovni a nejslabší na 18. Vylepšení hradu tak vysoké úrovně je obří investice, a pokud by se mi podařilo všechny jejich hrady snížit na první úroveň... Nooo, taková odplata se mi zamlouvá daleko více než jen pouhé nahánění hráčů.

Touha získat zpět svého šamana pořádně zesílila, protože mi Anastaria bezstarostně předala kopii své mapy, na které bylo umístění hradů Fénixu zaneseno. V šamanovi jsem tedy měl přístup k přesným souřadnicím každého hradu, a proto jsem měl reálnou šanci na odplatu. Další krok byl najít lidi, kteří by se mnou spolupracovali.

A navíc i zjistit, jak se věci mají s mým hradem...

Podle císařova požadavku musel majitel strávit na území hradu celé tři měsíce. Celý měsíc jsem poslušně žádost vykonával, ale pak jsem se odpojil ze hry. Proto jsem měl další otázku na herního právníka. Můžu legálně ztratit nárok na hrad, když byla má přítomnost v hradu přerušena z důvodu rehabilitační doby, která je taky povinná? Když se na celou záležitost podívám logicky, měla by mi

Altameda zůstat, ale chtěl jsem si být jistý. Nesmím připustit žádné chyby.

Navíc jsem chtěl připravit Fénix o jejich úkoly. Bez scénářů jim nepřibude kořist, ale platy členů je potřeba vyplácet i nadále. Je smutné, že něco takového nezvládnou sám. Musel jsem spolupracovat s Etamzilatem a Undigitem. Jsem si jistý, že vylepšování finančního stavu jejich klanů je i u nich jednou z priorit.

Co dalšího mohu ve hře dokázat? Není možné herní postavu úplně zničit či jí nějak značně ublížit. Počkat! Prokletý tvůrce! Existuje šance, že prokleté šachovnice jsou výtvozem Korporace a já byl přinucen je vyrobit jen jako prostředník. Podle popisu nešlo šachovnici vyrobit znovu, ale stojí to za snahu. Podaří-li se mi spojit postavu s jistým hodně specifickým požadavkem, může to být další hřebík do rakve Fénixu.

Kvůli poslednímu bodu se navíc musím setkat s Kreelem a zjistit, kde a jak se mu podařilo vykopat Rogzarův krystal. Pokud si dobře vzpomínám, popis předmětu zněl přibližně takto: *-75 % rychlosti pohybu; -50 % všech statistik; -90 % regenerace zdraví, many a energie; -90 % získaných zkušeností. Nemůže být prodáno, vyhozeno, ukradeno či zničeno.* Něco tak krásného si přece přeje být umístěno do inventáře Anastarie, Barsiny, Leita a dalších členů klanu hořícího kuřete. Musím využít jakékoli příležitosti, která se mi nabídne.

„Jsme tu,“ promluvila doktorka a její hlas mě vytrhl z příjemného plánování pomsty. Hlavní body jsou dány. Zbývalo je zkontrolovat, propracovat, zahrnout neproveditelné části a zamyslet se nad dalšími možnostmi. Pomsta je tak opojně sladká!

Nazývat ústav, kam mě dovezli, rehabilitačním centrem, žádalo velkou dávku představitosti. Představoval jsem si obří budovu obehnanou ostnatým drátem, protože jejím úkolem přece mělo být zadržení vězňů. Očekával jsem mříže v oknech, aby z nich pacienti nevyskakovali, ale realita nemohla být odlišnější. Mechem obrostlý lesopark, úpravně zastřížený trávník, malé chatky, lidé v bílých pláštích kráčející po chodnicích nebo vysedávající na lavičkách a příjemný zpěv ptáků. Před očima jsem měl naprostou idylu. Chyběli jen roboti, kteří by jezdili mezi pacienty, nabízeli všem jídlo a pítí a starali se o všechny možné potřeby, aby se lidé

mohli soustředit jen na odpočinek. Když jsme přišli blíž, všiml jsem si, že několik lidí hraje na kurtech ležících za budovami tenis. Jiní plavali v bazénu a další pracovali v malých dílničkách se dřevem či vypalovali keramické výrobky. V jednom vzdálenějším domě jsem si všiml kováře, který kladivem zuřivě bušil do kusu železa, ale z nějakého důvodu ke mně nedoléhal zvuk úderů. Všiml jsem si silového pole obklopující budovu, které hlasité zvuky nepropouštělo do okolí. Podobné pole se nacházelo i okolo cvičišť pro atlety a zajišťovalo, aby odpočívající osoby nerušil jediný hlasitější zvuk.

„Zde strávíte následujících pět dnů,“ oznámila mi s úsměvem Lucie. „Následujte mne, prosím. Musíme oznámit váš příchod, vyřídít implantát i monitorovací zařízení a zajistit vám lůžko. Seznámíme vás se seznamem procedur, které vám analyzátor předepsal, ale nebudeme vás zatěžovat přílišnou spoustou informací. Raději si odpočiňte, naberte síly a především se snažte být produktivním členem společnosti...“

Na konci druhého dne v rehabilitačním centru jsem téměř vyl nudou. Nedokázal jsem si vzpomenout ani na jedinou chvíli, kdy bych během uplynulého roku nedělal vůbec nic. Samozřejmě kromě času, který jsem strávil spánkem. Pořád bylo co na práci. Jeskyně, zvyšování úrovně klenotnictví nebo jiné úkoly. Proto mi čas v Barlioně utekl, jako když si pustíte video ve zrychleném režimu. Zato tady...

Lenošil jsem na trávě, spal jsem, podstupoval jednotlivé procedury, znovu lenošil, spal, lenošil... Několikrát jsem se chtěl zabavit sportem, ale tenis ani fotbal mě nikdy nebavily, a proto mi takový pohyb nepřinášel žádnou radost. Vrátil jsem se ke střídání spánku s lenošením, docházel na procedury a vracel se na trávník. Pouhá myšlenka, že budu muset v tomto režimu strávit další tři dny, mi křivila obličej. Musím se nějak zabavit.

„Je obsazeno!“ vyštěkl kovář, aniž by se na mě ráčil podívat. „Je tu jen jedna výheň a já od ní nehodlám odejít. Pokud s tím máte problém, skočte si k sanitářům!“

„Výheň nepotřebuju,“ odpověděl jsem a zamračil se. Horký vzduch kovářny mi nebyl vůbec příjemný. Když jsem si o své situaci promluvil s lékařem a vysvětlil mu, že se potřebuji zabavit,

velice dobře mi poradil: zkuste vyrobit něco v reálném světě, jako jste byl zvyklý vyrábět v Barlioně. Druhého dne jsem se tedy vydal do kovárny, jelikož se všechny suroviny potřebné pro mou práci nacházely právě tam... a setkal jsem se zde s mrzutým kovářem, který si mínil chránit své místo.

„Tak zmizte! Pořád mě tu otravuje banda podivínů.“

Chvilí jsem hledal v policích klenotnickou soupravu, která byla přesnou dvojnicí té, s níž jsem pracoval v Barlioně. Tedy kromě váhy. S klenotnickou soupravou pod paží jsem vyběhl z kovárny a zamířil do příjemného klidu lesoparku. Silové pole nezadržovalo jen hluk, ale i horký vzduch. Přišlo mi, že je kovář vášnivým masochistou odhodlaným vybit si všechny roky strávené v Barlioně na kusu železa. Pochybuji, že by se na tento způsob rehabilitace zaměřil někdo, kdo by byl v dolech uvězněn méně než rok.

Posadil jsem se pod první jilm, který jsem potkal, a otevřel kufřík s klenotnickými pomůckami. Ihned mě zasáhl ostrý pocit nostalgie. Přestože uběhlo jen pár dní od chvíle, kdy jsem vyrobil šachové figurky, již dlouho jsem nepracoval přímo s nástroji. Vlastně už si ani nevybavuji, kdy naposledy...

Ruce, které dosud nikdy v reálu nedržely jádro formy, odlévací nádoby a další pomůcky klenotnických mistrů, se chopily špulky měděného drátu a několika nacvičenými obratnými pohyby smotaly první prsten i bez použití jádra. Němě jsem pozoroval plod své práce, zavrtěl hlavou a položil prsten bokem. Výtvar připomínal levnou cetku a neměl žádné speciální vlastnosti. Raději budu pracovat v designovém módu...

Ze všech stran mě obklopila známá temnota a v rukou se mi objevil další drát. A teď do práce! S normálními prsteny není žádná sranda, a proto zkusím drát zaplést a přidám k němu tenhle drahokam. Vedle se objevil obrázek jakéhosi průhledného drahokamu, který ležel v klenotnické soupravě. Pokud prsten ani po tomto zásahu nebude mít žádné vlastnosti, nevím, co dál dělat. Musel bych navštívit učitele a zeptat se ho, co dělám špatně. Nejdřív ze všeho však prsten hezky zapletu. Učil jsem se snad klenotnickému umění pro nic za nic?

„Pacient vstoupil do černé úrovně závislosti!“ Jakmile jsem vyrobil prsten a kochal se výsledkem, dolehly ke mně temnotou ně-

jaké zvuky, které se neustále opakovaly: „Pacient vstoupil do černé úrovně závislosti! Pacient vstoupil do černé úrovně závislosti!“

Hluk byl tak otravný, že mě přiměl otevřít oči a zamrkat z jasného světla, které jako vždy vycházelo z mých rukou. Podařilo se mi vyrobit další mistrovský kousek. Objeví se spousta textu o postupu na vyšší úrovně a levely. Pár kroků přede mnou stála skupina chrabrých hrdinů: trpaslík, kterého jsem před chvílí rušil v kovárně, dva trollové snažící se trefit se do mě šipkami, obrovský ork škrábající se zamyšleně na hlavě a menší gnóm, který na paži mačkal nějaká tlačítka. Prostě obvyklá tlupa čumilů čekajících na můj nový výrobek.

„*Shargak lorange!*“ vyhrkl gnóm směrem ke mně, myslím. Vrtěl jsem hlavou, jakože nerozumím jeho řeči, a chystal se promluvit malabarsky, kartosky a dalšími jazyky, které jsem se v Barli-oně postupně naučil, abych se s ním pokusil dorozumět. V tu chvíli jsem však mezi stromy spatřil ji. Sirénu! Dvoumetrová bestie se ani nesnažila schovávat a ukazovala na mě trojzubcem. Ušklíbala se a užívala si svou nepolapitelnost. Čumilové pro ni nepředstavovali žádný problém, jen skutečný drak dokáže Anastarii parazit.

Ech... Jaká Anastaria?

Na celém těle mi naskočila husí kůže. No přece ta Anastaria, která...

„Pacient vstoupil do zelené úrovně závislosti!“ ohlásil analyzátor a naše okolí pohltilo ticho. Byl jsem tak plný nenávisti k sirénám a především k jedné konkrétní, že jsem nedokázal uklidnit třas rukou a upustil čerstvě vyrobený prsten na zem. Celý jsem se trásl. Hlavu mi plnil řev, ale přesto jsem postupně začal vnímat okolní svět v jeho reálných barvách. Zmizeli gnómové, orkové i sirény. Grr! Zabít tu sirénu by mi stejně vůbec nestačilo.

„Pokud mě slyšíš, kývni,“ pronesl nízký muž, kterého jsem pokládal za gnóma.

„Nejsem nějaká hračka, abych kýval na rozkaz,“ odsekl jsem a snažil se přijít k sobě. „Byl jsem mimo dlouho?“

„Asi pět minut,“ pronesl kovář. „Tvůj analyzátor řval tak hlasitě, že jsme na tebe museli hodit silové pole, aby se nevyrojlili doktoři.“

Teprve teď jsem si uvědomil, že jsme uvnitř silového pole, které blokovalo veškerý zvuk.

„Díky,“ podařilo se mi vypustit z úst, když jsem pochopil, že kdyby mě v tom stavu objevili doktoři, poseděl bych si tu o dost déle než pět dní. Poslali by mě na kliniku a dva měsíce na mně prováděli všemožné testy.

„Jestli se odtud chceš dostat, nedělej zbytek času vůbec nic. Jenom spi,“ dodal kovář. „Na jednoho z nás nebudeme donášet. Každý z nás čas od času podlehne, ale kdyby tě viděli doktoři, okamžitě tě pošlou do centra pro žlutou úroveň závislosti. Věř mi, je to tam daleko horší. Měj se!“ Silové pole zmizelo a čumilové odešli za vlastními záležitostmi, jako by se nic nestalo. To je toho – kdosi vstoupil do černé úrovně závislosti a přestal vnímat realitu, no. Něco takového se tu, hádám, stává každý den.

Zvedl jsem prsten, kvůli kterému bylo tolik povyku, a ani jsem se nepodíval, jak vypadá. Prostě jsem ho jen vložil do kapsy a začal přemýšlet. Již dvakrát jsem přestal vnímat realitu a nemám nejmenší ponětí, proč se to děje. A to se mi vůbec nelíbí. Nebýt poslední půlhodiny v Barlioně, která hluboko do mě zasadila nenávist, nejsem si vůbec jistý, jestli by se mi bez dlouhodobého léčení podařilo vrátit se do normálního stavu. Jediné možné vysvětlení mohlo být to, že se Barliona stala preferovanou realitou mé mysli a já jsem se snažil svou představu vnutit reálnému světu.

Navíc se kvůli tomu vynořila další nepříjemná otázka. Co by se se mnou stalo, nebýt nenávisti k Anastarii? Když si představím, že bych zaplatil za propuštění penězi získanými z prodeje hrahu, šachových figurek a Oka černé vdovy... Dokázal bych se po čase stráveném ve hře vrátit do reality, nebo bych se ocitl v nějakém vegetativním stavu a toužil jen po radostech života ve virtuálním světě? Nemyslím, že se mi odpověď na tuto otázku zamlouvá. Prostě bych si jen užíval létání v dračí podobě a nad sirénami se vůbec nezamýšlel. Tělem mi znovu projela ostrá nenávist a sevřela mi hrud' jako ocelový svěrák. No to se na to podívejme! Znamená to snad, že bych té svini měl být vděčný za to, že mi dala možnost zůstat člověkem? To určitě!

Zbývající necelé tři dny rehabilitace jsem strávil jako vzorný pacient – žádné rychlé pohyby, slova, změny emocí nebo konflikty s okolím. Na všechny jsem se usmíval a dával celému světu (především lékařům) najevo, že se bez problémů adaptuji na no-

vou realitu. Nepocítil jsem žádné další útoky fantazie, ale ani jsem nedovolil, aby ochladla žhavá nenávisť k Anastarii. Neustále jsem si připomínal posledních třicet minut strávených ve hře. Odložil jsem dokonce i plány na pomstu, jelikož jsem si uvědomoval, že momentálně mám jen dětinské představy. Dokonce i plán použít vlastní hrad k útoku na fénixácké hrady měl jisté díry. Kdo mi například mohl garantovat, že si Altameda udrží 24. úroveň? Nikdo. Pochybuji, že by vývojáři normálnímu hráči jen tak předali možnost zničit všechny hrady předních klanů Barliony. Pravděpodobně by byla Altameda zničena, jakmile by dopadla na první hrad. Navíc jejich hrady stráží hráči, ne nějaký anděl. Jistě, Uru-saiovi bylo dovoleno tímto způsobem na Glarnis zaútočit, pochybuji však, že by se mi jeho čin podařilo napodobit.

„Jak se cítíte?“ zeptala se doktorka při mém propouštění. Podle analyzátoru dospěla rehabilitační doba osoby jménem Daniel Mahan ke svému konci a dotyčný může být vypuštěn do divočiny.

„Velice dobře, děkuji za optání,“ ujistil jsem ji. Celých pět dní chodila Lucie okolo mě a snažila se objevit nějaké známky agrese, vzteku, či čehokoli dalšího, co by jí dovolilo si mě ještě nějaký čas nechat pod dohledem. Já jsem se ale hlídal. Žena nedokázala zjistit, jak se mi podařilo překonat závislost na černé úrovni tak rychle, a nejspíš dospěla k názoru, že šlo o chybu systému. Buď mě analyzátor poprvé špatně ohodnotil, nebo mě zaměstnanci propustili příliš brzo. Doufal jsem, že se přiklání k první možnosti.

„Mám pro vás dárek,“ pověděl jsem jí a snažil se změnit téma. „Jako památku na jednoho z vašich pacientů.“

Prohledal jsem si kapsy, až jsem našel drátěný prsten, který jsem vyrobil před pár dny, a položil jsem ho na stůl. Během pěti dnů jsem měl dost času na prohlížení své práce, a proto jsem nyní naprosto přesně chápal nepopsatelně překvapený doktorčin výraz. Před ní ležel rozmarně smotaný prsten pokrytý několika jednoduchými filtry a propletený látkou. Pokud by mě někdo požádal, abych prsten vyrobil znovu, zeptal bych se dotyčného, jestli se nepomátl. Hолýma rukama takovouhle věc nikdo nevyrobí. Pro tuto práci je třeba speciální vybavení, které ve standardní klenotnické sadě neobjevíte. Nicméně zde byl důkaz, že ve stavu plného ponoření do hry dokáže má mysl vést ruce k vytvoření mistrovského díla. Kdybych



tohle dokázal vyrobit v Barlioně, jistě by mi přibyl jeden nebo dva body Dovednosti...

„Podepište se prosím zde a zde, Danieli,“ pronesl sanitář, který mě přivedl z ubytovny. Předal mi mé věci a podal i klíče od bytu. „Výborně,“ dodal, jakmile se na dokumentu objevily dva mé podpisy. „Doufám, že se znovu nepotkáme. Vězení nikomu neprospívá.“

Pozoroval jsem odjíždějící auto s logem Korporace a počkal, dokud nezahnulo za roh. Zhluboka jsem si povzdechl a rozhlédl se. Během uplynulého roku se vůbec nic nezměnilo. Zelený park byl plný hrajících si dětí, matky s kočárky se procházely mezi stromy a povídaly si o poslední epizodě svého oblíbeného seriálu a důchodkyně v každém kolemjdoucím hledaly možného nepřítele lidstva. Můj domov si zachoval naprosto stejnou tvář. Chyběl jen Sergej žijící v pátém poschodí. Touhle dobou jistě polehává opilý někde pod keřem nebo se motá sem a tam ulicemi. Dlouhodobá nezaměstnanost a opakovaná předvolání imitátory zlomila kdysi dobrosrdečného chlapa, který teď přežíval na podpoře. Místo života jen chlastal a spal, aby mohl chlastat zase zítra. Úřady na osoby jeho typu velmi bedlivě dohlížely a objevil-li se u nich byť jen náznak agrese, okamžitě je odváděly do barlionských dolů. Sergejovi se však dařilo žít si svůj životní styl, aniž by komukoli ubližoval.

„Dobrý den, Danieli,“ pronesl mladý muž sedící na lavičce před mým panelákem. „Jmenuji se Alexandr. Můžete mi věnovat pár minut?“

Zmateně jsem se na muže podíval. Nemohlo mu být víc než dvacet a bez ohledu na teplé počasí na sobě měl oblek. Ani jsem nemusel být od přírody zvědavý nebo pozorný, abych si na klopě saka všiml malého odznáčku, které mi oznamovalo, že jde o člena Korporace.

„Můžu,“ pokrčil jsem rameny. Nemělo smysl se schovávat, a pokud si se mnou někdo přeje mluvit, proč mu nevyhovět? „Můžeme mluvit tady, nebo půjdeme ke mně do bytu?“

„Pojďme raději k vám domů. Venku je dost teplo,“ odpověděl Alexandr, povolil si kravatu a dal tím najevo, že zaměstnanci Korporace jsou také lidé a ne roboti, jak je ostatní vnímají.

Byt nás přivítal naprostým tichem a vrstvou prachu pokrývající prakticky veškerou volnou plochu. Před odchodem do vězení jsem vypnul systém pro filtraci vzduchu, protože jsem nepředpokládal, že ve hře strávím tak dlouhou dobu. Při pohledu na byt jsem posmutněl. Nemůžu říct, že by tu byly hromady prachu, ale rozhodně ho bylo dost na to, abyste zanechali otisky na všem, čeho se dotknete.

„Posad'te se.“ Vyhrabal jsem ze skříně prostěradlo a přehodil ho přes gauč, abych zakryl prach, a spustil jsem systém pro filtraci vzduchu. Jakmile Alexandr odejde, musím se podívat po úklidové firmě, protože takovýhle nepořádek rozhodně nezvládnou uklidit sám. „Dal byste si minerálku?“

„Určitě neodmítnu.“ Na mužově tváři se objevil plachý úsměv a sám jistě nedokázal pochopit, odkud se mezi maskulinními rysy vzal.

„V tom případě minutku vydržte. Zadáám objednávku.“

Jak jsem správně předpokládal, Alexandr neodmítl ani jídlo, a proto jsem potěšeně objednal oběd pro dva. Jako praví diplomaté jsme hlavní téma odložili na chvíli, až se najíme, a zatím jsme diskutovali o počasí, o autech a o Barlioně.

„Díky za oběd. Při mé práci často ani nemám čas se najíst,“ promluvil Alexandr, čímž se z mého pohledu stal opravdovým člověkem a ne jen zdařilou robotickou napodobeninou. „Povězte mi, Danieli, jaké jsou vaše plány pro několik následujících let?“

„To se mě ptáte na dost dlouhodobé plány,“ usmál jsem se. „Já ani nevím, co budu dělat zítra!“

„Zeptám se jinak. Máte v úmyslu ponechat si postavu, se kterou jste poslední rok v Barlioně hrál?“

„Vážím si toho, že jste vynechal slova ‚vězení‘ a ‚důl‘,“ odpověděl jsem sarkasticky, ale hned jsem se z mužovy rozpačité reakce zastyděl. Vždyť to není jeho chyba, že jsem se tam ocitl. „Promiňte, to mi jen uklouzlo. Čekal jsem, že se mě na podobné věci budou ptát v rehabilitačním centru a ne až u mě doma.“

„Předpokládal jste správně, ale ve vašem případě se objevil malý háček. Chyba vybavení, které z nějakého důvodu přeneslo do kontrolního systému špatná data. Ve vašem případě je taková chyba dost překvapivá. Podle našich záznamů jste vstoupil do černé úrovně zá-

vislosti, ale pak jste se vrátil zpět do zelené. Varování o černé úrovni zůstalo v systému zaznamenáno, protože jde o závažný indikátor, a proto jste neměl být propuštěn dříve než za tři měsíce. Díky chybě v synchronizaci našeho systému jste opustil rehabilitační centrum dřív, ale nikdo z nás se nezabýval tím, co se stane s vaší postavou a penězi v jejím vlastnictví. A právě proto jsem tady.“

„Chápu. V tom případě mám pro vás jasnou odpověď. Byl bych rád, kdyby mi Korporace vrátila postavu, kterou jsem používal během svého uvěznění. Nechci nic měnit. Třída postavy, jméno, úspěchy a vše ostatní musí zůstat beze změny. Je to možné?“

„Samozřejmě. To je standardní proces, který používáme pro přenos účtů na veřejné servery.“ Alexandr si s úlevou oddychl a vytáhl tablet. „Potřebuji, abyste se mi podepsal sem a sem a celá procedura může vypuknout.“

„Skvěle!“ Již podruhé jsem se dnes podepsal a následně vrátil tablet jeho majiteli. „V tom případě vám děkuji za návštěvu.“

„Povězte mi, jste skutečně ten šaman Mahan?“

„Co myslíte tím ‚ten‘?“

„No, ten nejznámější hráč Barliony, o kterém vznikly dva filmy!“ vysvětlil Alexandr, začervenal se a dodal: „Ten, co rozpustil svůj klan...“

„Cože?“ nedokázal jsem potlačit překvapení. „Jak to myslíte, rozpustil klan?“

„No... vy... Všichni přece vědí, že Legendy Barliony přestaly existovat. Už je to týden... Vyhodil jste všechny hráče kromě sebe samého a Plinta, kterého teď loví fénixáci...“

„Můžu se zeptat, odkud máte tyhle informace?“ položil jsem muži otázku, protože mi nebylo jasné, o co jde. Co to ten chlap blábolí za nesmysly? Jak bych mohl rozpustit klan, který jsem s láskou vybudoval?

„Na webové stránce Anastarie,“ začervenal se ještě víc Alexandr, „se nachází rozhovor, ve kterém říká... Ale co vám to budu vyprávět. Můžeme se na to spolu podívat. Určitě tu máte počítač, že ano?“